

Popera III

Український

Fondation EME

HOME

Брошура, заснована на семінарах з учасниками Popera / автор: Антуан Поху

Художня команда: Пауло Ламейро, Аніша Бонді, Тім Воллманн, Антуан Поху, Маріана Соуза, Стефані Ортега, Іван Буманс, Аміт Дхурі, Девід Лаплант

ВІДКРИТТЯ

Хлопчик приходить на внутрішній дворик. Він дзвонить у дзвінок. Він чекає. Він дзвонить знову. Потім повільно йде геть.

Хор.

Ми дивимося, спостерігаємо, бачимо. Крізь вікно. Ми дивимося, спостерігаємо, бачимо.
--

Це лейтмотив публіки. Його можна співати у діалозі з публікою.

Ми бачимо дитину, яка самотньо стоїть на шкільному майданчику.
Хто вона? Що вона робить?

Ми дивимося, спостерігаємо, бачимо.
Крізь вікно.
Ми дивимося, спостерігаємо, бачимо.

Ми бачимо дитину, яка стоїть сама.
Що вона тут робить?
Кого вона шукає?

Сцена 1

Хор.

Крізь вікно ми бачимо двір,
Дітей, що грають, людей, які йдуть на роботу,
Які повертаються додому з торбами покупок.
Крізь вікно ми бачимо небо,
Бліде сонце і кілька хмар.

Крізь вікно ми бачимо наших сусідів.
Ми бачимо себе,
Наше повсякденне життя, як у дзеркалі.
Що я знаю про людину?
Яку бачу щодня, як піднімає і опускає жалюзі?
Так мало, і водночас так багато.

Сцена 2

Жінка з голубами.

Іди, іди,
Я принесла тобі щось поїсти.
Насіння соняшнику, сухарі.
Сніданок, гідний короля.

Хлопчик знову з'являється.

Гей, малюк, що ти шукаєш?
Можу я допомогти тобі?
Твою бабусю? Я не знаю твою бабусю!
Можемо запитати у двірника.

Хор.

Ми дивимося, спостерігаємо, бачимо. Крізь вікно.
Ми дивимося, спостерігаємо, бачимо.

Хто цей хлопчик?
Він новий тут.
Що він тут робить?
Чого він від нас хоче?

Сцена 3

Жінка з голубами.

Гей, чи можете ви допомогти цій дитині?

Прибиральниця.

Ти шукаєш свою бабусю?
У мене є важливіші справи, ніж шукати бабусь.
Я маю розсортувати покинуті листи.
Я маю прибрати коридори.
Я маю поміняти лампочки.
Я маю підтримувати чистоту і спокій!
Як звати твою бабусю?

Чому твої батьки не з тобою?
Ми не дитячий садок.
Люди тут люблять спокій.
Вони не люблять несподіванок,
новоприбулих і загублених дітей.
Гаразд, ходімо, подивимось, що ми можемо зробити.

Діти з району приходять і привертають увагу хлопчика.

Діти.

Хочеш грати з нами? Злови нас, якщо зможеш! Хочеш грати з нами?
Біжи, біжи швидше, якщо можеш!
Під час гри з дітьми, бігаючи навколо, хлопчик приходить до куточка хіп-хопу. Там — Ромео і кілька людей з його групи. Він зупиняється, захекавшись. Діти лякаються і тікають.

Сцена 4

Ромео.

Гей, малюк,
хочеш танцювати з нами?
Я можу показати тобі кілька рухів, хочеш?

Вони трохи танцюють разом.

Можу я тебе щось спитати? Бачиш ту дівчину там? Можеш передати їй цей лист?

Хор.

Не водись із цими людьми!
Будь обережним у тому, що робиш!

Під тиском хлопчик залишає Ромео та його групу.

Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо. Крізь вікно.
Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо.
Кінець дня.
Поступово всі повертаються додому.
Крізь вікно ми бачимо, як люди готують вечерю, читають книгу або дивляться телевізор. Люди живуть своїм життям — зі своїми радощами й турботами.
Так ми живемо, коли сонце сідає, так ми живемо.

Поки хор співає, хлопчик іде до Юлії, щоб віддати їй лист.
Потім виходить із жінкою з голубами. І всі.

Сцена 5

Ніч.

Ромео.

Ось ти, сховалася!

Юлія.

Ти знаєш, нам треба бути обережними.
Мої батьки не хочуть бачити нас разом.

Ромео.

Не хвилюйся, кохана. Ніч нас приховує.

Юлія.

Цікаво, скільки ще ми так триватимемо?
Я втомилася, мені страшно.
Чи може вогонь горіти під безперервним дощем?

Ромео.

Ми можемо втекти!
Ми можемо піти куди завгодно.
Яке твоє улюблене місце на землі?

Юлія.

Я не знаю, яке моє улюблене місце.
Ми живемо тут, я не хочу тікати. Я хочу залишитися тут, з тобою.

Ромео.

Твої батьки мене вб'ють.

Юлія.

Дай нам час. Дай нам час.
Це все, що ми маємо. Ми багаті на час.

Входить домогосподарка та частина хору, які перевіряють двір.

Домогосподарка.

Я щось почула.

Хор.

У саду чути шум. Хто це може бути?
У саду чути шум.

Ромео.

Мені треба бігти.

Хор.

Хто блукає вночі?
Це знову закохані?

Домогосподарка.

Стій! Зупиніться!

Ромео тікає. Юлії вдається вислизнути непоміченою домогосподаркою — своїм батьком.

Сцена 6

Хор.

Починається новий день.
Ми стоїмо біля вікна.
Ті самі люди виходять зі своїх квартир,
щоб піти в ті самі місця.
Ми любимо це спокійне життя,
цю тишу.

Діти.

Ми запізнюємося до школи, треба бігти.
До вечора, мамо, тату.

Хлопчик дивиться, як вони біжать, неподалік стоїть жінка з голубами.

Сцена 7

Жінка з голубами.

Ідіть, ідіть,
Час для великого бенкету.
Ми теж збираємося навколо їжі,
щоб святкувати радість, святкувати життя,
щоб подолати свій біль,
щоб пам'ятати разом.
Ви такі, як ми,
ви живете тут, як і ми.
Ви розповідаєте одне одному історії,
на дахах або в деревах.
Ви пильнуєте над нами.

Юлія приєднується.

Юлія.

Тітко, мені потрібна твоя допомога.
Можеш поговорити з моїм батьком?
Я люблю Ромео. Я не можу так далі. Але він розсердиться, якщо я йому скажу.

Жінка з голубами.

Не хвилюйся.
Ми не більше, ніж історія,
яку голуби розповідають про нас.

Хлопчик підходить до них.

Юлія.

Тітко, будь ласка.

Жінка з голубами.

Так, я поговорю з твоїм батьком.

Юлія.

Хто цей хлопчик?

Жінка з голубами.

Твоя бабуся живе тут.
Ми ще її не знайшли.
Ти повинен жити з нею.
Твоя мати померла давно,
твій батько більше не може піклуватися про тебе.

Сцена 8

Домогосподарка намагається зателефонувати батькам або бабусі дитини.

Домогосподарка.

Алло? Я намагаюся зв'язатися з вами вже дві години.
Ваш син тут. Сам.
Чому ви не з ним?
Автовідповідач, завжди автовідповідач.
Добрий день, це консьєрж!
Ваш онук тут, він чекає на вас.
Він має жити з вами.
Де ви?
У мене немає часу, ми не дитячий садок.
Автовідповідач, завжди автовідповідач.

Жінка з голубами, Юлія та хлопчик ідуть до консьєржа.

Юлія.

Тату, я маю тобі щось сказати.

Жінка з голубами.

Пане, ваша дочка закохана.

Юлія.

Я люблю Ромео і хочу бути з ним.

Домогосподарка.

Що я чую?

Жінка з голубами.

Мій друже, не сердься.

Домогосподарка.

Як ти смієш?!
Ти думаєш, я дозволю тобі бути з цим нікчемним хлопцем?!
Ні, ні, ні, ніколи!
Я все життя важко працювала,
щоб ти закінчила з нікчемою?!

Він тягне її та замикає у квартирі. Хлопці тікають, щоб знайти Ромео.

Хор.

Ми дивимося, спостерігаємо, бачимо.
Крізь вікно.
Ми дивимося, спостерігаємо, бачимо.

Ми не довіряємо цьому нікчемі.
Він не та людина для неї.

Він завжди тиняється у дворі
і порушує наш спокій.

Але це любов,
і хто ми такі, щоб судити? Ми маємо дозволити їм жити.
Ми маємо дозволити їм обирати.
Якщо вони хочуть – нехай будуть разом.

Що нам робити?
Любов така крихка.
Чи можемо ми їй довіряти?

Сцена 9

Хлопчик біжить, поки не знаходить **Ромео**.

Ромео.

Привіт, малюк.
Ти виглядаєш таким сумним, що сталося?
Все ще шукаєш бабусю?
Сумуєш за мамою?
Дивись, вона тут, у твоєму серці, поруч із тобою.
А ти – в тому самому місці в її серці.
Будь певен, вона дуже тебе любить.
Іноді нам доводиться розлучатися з людьми.
Іноді треба дозволити їм піти.
Це не означає, що ми більше не любимо.
Я втратив маму, коли був дитиною.
І все ще її люблю, вона завжди поруч зі мною.
Привіт, малюк.
Дивись, що я вмію – я вмію грати на флейті!
На сопілці!

Він імітує гру на флейті під музику оркестру. Хлопчик сміється. Потім нахиляється до нього і шепоче щось на вухо.

О, бідна Юлія!
Але не хвилюйся, у мене є план!

Хор.

Поглянь на цього чоловіка,
як він дбає про хлопчика,
не думаючи про власні проблеми.
Можливо, ми помилялися щодо нього.

Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо.
Крізь вікно.
Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо.

Цей хлопчик не злодій.
Його серце на правильному місці.

Вихід.

Сцена 10

Юлія на балконі.

Юлія.

Дивись на зірки щоразу, коли думаєш про мене.
Дивись на зірки щоразу, коли потребуєш допомоги.
Так казала моя мама.
Сьогодні я благаю вас, дорогі зорі,
Покажіть мені шлях, як вибратися звідси,
Покажіть мені шлях до моєї любові.
Сьогодні я благаю тебе, дорога мамо,
Нехай твій дух прийде цієї ночі до мого батька.
Втіш його, допоможи йому позбутися гніву.

Ромео, хлопчик і жінка з голубами заходять із драбиною.

Ромео.

Джув'єтто, кохана, спускайся, ми повинні втекти.

Хор.

Не так голосно. Не так голосно.
Консьєрж не повинен вас почути.
Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо. Крізь вікно.
Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо.

Юлія.

Куди ми підемо?

Жінка з голубами.

До родича.
Ви зможете деякий час залишитися там.

Ромео.

Ми почнемо нове життя, ми будемо вільні.

Юлія.

Але моє місце тут.

Жінка з голубами.

Він живе в маленькому містечку, недалеко звідси.

Ромео.

Але місце, де ти живеш, — це в'язниця.

Жінка з голубами.

Це чудове місце, ти будеш там щасливою.

Юлія.

Я прикута до своїх спогадів.
Та я довіряю тобі, я віддаю тобі ключ.
Візьми мене з собою.

Хор.

Вони повинні мати право жити своїм життям,

Вони повинні мати право бути вільними.

Сцена 11

Прибиральниця.

Я чую шум!

Хор.

Консьєрж, який сором!

Що ж тепер буде?

Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо.

Крізь вікно.

Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо.

Домогосподарка.

Що я бачу?

Що ви робите?

Жінка з голубами.

Ти повинен дозволити їм жити своїм життям.

Домогосподарка.

Я її батько, і я також маю право щось сказати.

Юлія.

Тату, я його люблю, ти маєш це прийняти.

Інакше я втечу з ним.

Домогосподарка.

Я не дозволю тобі його кохати.

Ти не втечеш.

Ромео.

Будь ласка, сер, я обіцяю добре піклуватися про неї.

Домогосподарка.

Ніколи! Ніколи!

Жінка з голубами.

Мій друже, дозволь своїй злості вщухнути.

Домогосподарка.

Ти вдерся до мого дому!

Ти викрадаєш мою дочку!

Я викликаю поліцію!

Юлія (до хору та глядачів).

Ви справді стоятимете й дивитиметесь,

як цей чоловік руйнує моє життя?

Хор.

Зачекайте! Зачекайте!

Не робіть нічого, про що пожалкуєте.

Консьєрже, будь ласка.

Домогосподарка.

Я вже втратив дружину,

я не можу втратити й доньку.

Жінка з голубами.

Думаєш, твоя дочка любитиме тебе так само сильно?

Хор.

Ми бачили, як цей чоловік піклувався про хлопчика.

Він добра людина.

Не дозволяй гніву тебе спалити.

Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо.

Крізь вікно.

Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо.

І дбаємо.

Дозволь їм кохати одне одного.

Ми їм довіряємо.

Дозволь їм кохати одне одного.

Прибиральниця.

І ти не втечеш?

Юлія.

Ні, тату.

Якщо ти нас приймеш, я залишуся тут із тобою.

Я знаю, що ти мене любиш.

Але ти повинен навчитися це показувати.

Хор.

Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо.

Крізь вікно.

Ми дивимось, спостерігаємо, бачимо.

І піклуємося про них.

Це радість. Це радість!

Погляньте на закоханих.

Кінець

Бабуся приходить зі своїми онуками після прогулянки до моря.

Вона бачить хлопчика, кидає свої сумки і біжить, щоб обійняти його.

Монолог хлопчика? (порожня промова / мікрофон).

Тете, Тете, я така щаслива тебе бачити!

Дякувати Богові, ти прийшов. Я чекала тебе тут, я була загублена.

Люди з Тете справді добрі, я їх люблю, я їм довіряю.

Тете, нам потрібен час,

час, щоб наша картина світу розсипалася.

Час, щоб побачити, як розквітає щось нове,

час, щоб побачити іншого таким, яким він є насправді,

а не таким, яким ми його собі уявляємо.

Тете, ми повинні вірити в людей,

повинні вірити, що можемо щось змінити.

Повинні вірити, що ми піднімемось і заговоримо,

що ми піднімемось і діятимемо.

Що ми не будемо самотні.

Послухай, цей чоловік мене справді налякав.

Він був такий злий, сповнений ненависті,

але насправді він просто зламаний і страждає.

Тете, ми повинні піклуватися одне про одного.

І всі ці люди дивилися —
і нарешті вирішили допомогти.
А якби вони цього не зробили?
Все б почалося спочатку.
Увесь біль, уся страждання.
Знову і знову.
Тете, ми повинні вірити в людей,
ми повинні вірити в радість.
Ми щось зробимо!